



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Elišky Cihlářové v právní věci stěžovatele **Ing. J. Š.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Dobišarem, advokátem se sídlem v Břeclavi, Smetanovo nábř. 6, za účasti **Celního ředitelství Brno**, se sídlem v Brně, Koliště 21, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2004, č. j. 30 Ca 31/2003 - 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2004, č. j. 30 Ca 31/2003 - 22, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Celního ředitelství Brno (dále jen „celní ředitelství“) ze dne 12. 12. 2002, č. j. 7088-04/02-0101-21, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Celního úřadu Břeclav (dále jen „celní úřad“) ze dne 31. 12. 1999, kterým bylo zboží propuštěno do volného oběhu a vyměřeno clo a daň z přidané hodnoty v celkové výši 188 023 Kč. Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že v dané věci již krajský soud rozhodoval a rozsudkem ze dne 18. 9. 2002, č. j. 30 Ca 245/2000 - 21, zrušil rozhodnutí celního ředitelství ze dne 22. 3. 2000, č. j. 1010-0101-01/08-2000, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto rozsudku dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí celního ředitelství je nepřezkoumatelné, pokud jde o určení výše celní hodnoty. Celní ředitelství proto v intencích tohoto rozsudku své další rozhodnutí odůvodnilo následovně: Celní úřad přistoupil k určení celní hodnoty podle ust. § 68 celního zákona poté, co s tímto postupem stěžovatel v reakci na výzvu celního úřadu projevil písemný souhlas. Na fakturé č. 216 předložené k uskutečněnímu dovozu nebyly

uvedeny náklady na dopravu v tuzemsku, jak tomu bylo u předcházejících dovozů stěžovatele, např. na faktuře č. 194, kdy se jednalo o stejné zboží, od stejného prodávajícího, stejné množství a dovážené ve stejnou dobu. Tento dovozní případ se proto stal, s přihlédnutím k dalším dokumentům, podkladem pro určení celní hodnoty podle ust. § 68 celního zákona. S ohledem na uvedený rozsudek krajský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že předmětem nového rozhodnutí celního ředitelství bylo určení skutečné výše nákladů na dopravu podle § 17 písm. a) vyhl. č. 135/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a tyto byly určeny na základě příslušné faktury o nákupu předmětného vína, jednotné celní deklarace, jakož i výsledku šetření italských státních orgánů u italského prodejce vína. Na základě těchto podkladů, jakož i vyjádření stěžovatele k výzvě celního úřadu, ve kterém potvrdil dopravní náklady v částce 200 ITL na 1 litr vína, dospěly celní orgány k důvodnému závěru o výši nákladů na dopravu, přičemž výpočet těchto nákladů započítaných do celní hodnoty správně a přezkoumatelně odůvodnily. Proto krajský soud neshledal důvodnou námitku, že výpočet nákladů na dopravu je nedůvodný a nepřiměřený. Z těchto důvodů rovněž neprovedl stěžovatelem požadované dokazování k otázce průměrných nákladů na přepravu vína na 1 km ve druhém pololetí roku 1999.

Stěžovatel se v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě dovolává stížního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Nesprávnost posouzení právní otázky spatřuje v tom, že krajský soud nepřihlédl k jeho námitkám prokazujícím nesprávný výpočet přepravních nákladů celním ředitelstvím. Namítal, že celní ředitelství vypočítává náklady na dopravu na úsek v České republice v délce 25 km a na zahraniční úsek 1044 km, ačkoliv při sjednávání kontraktu v Itálii byla dohodnuta doprava v České republice až do Chomutova, což představuje vzdálenost do Chomutova a zpět na jižní hranice České republiky v délce 800 km. O umístění v různých skladech rozhoduje v okamžiku přepravy volná kapacita skladovacího prostoru, přičemž náklady na dopravu byly domlouvány s vývozcem vína paušálně. Výpočet celního ředitelství vůbec neodpovídá reálným dopravním nákladům v zahraničí, což doložil např. fakturou č. 202019 jiného dopravce, ze které je zřejmé, že mu bylo v jiné věci fakturováno za přepravu vína 1,10 Kč za litr přepravovaného vína. Přitom stěžovatel konstatuje, že náklady na dopravu na podzim 1999 byly shodné a nikdy se nepohybovaly nad částkou 2 Kč/litr přepravovaného vína. V daném případě bylo přepravováno 26 250 litrů vína, což při kurzu ČNB v době dovozu 18,81 Kč/1000 ITL představuje náklady na dopravu ve výši 49 884 Kč. Náklady na dopravu v zahraničí mohou být též vyjádřeny hodnotově na 1 km přepravné vzdálenosti, když tyto za přepravu vína v zahraničí činí běžně 20 Kč/km. Při vzdálenosti stanovené účastníkem v délce 1044 km by to představovalo částku 20 880 Kč. Stěžovatel však zaplatil a proclil dvojnásobek. Poukázal rovněž na to, že celní úřad při dovozu vína od stejného dodavatele, tj. firmy C., v jiných případech bez námitek akceptuje dopravné ve výši 26 092 Kč při zcela stejné přepravní vzdálenosti, až dokládá JCD č. 22103033. Proto se domáhal zrušení napadeného rozsudku.

Celní ředitelství ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhlo její zamítnutí, když podle jeho názoru jde ze strany stěžovatele o účelová tvrzení postavená na nesprávných právních závěrech či tvrzeních, která jsou v daném případě v rozporu s posuzovaným a zjištěným skutkovým stavem a kterým nespovídá zjištěné jednání stěžovatele s obchodním partnerem v Itálii. Postup celních orgánů je opřen o listinné důkazy založené ve spise a napadená rozhodnutí nejsou v rozporu s jejich obsahem.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel

v kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 66 odst. 2 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „celní zákon“), je celní hodnotou dováženého zboží převodní hodnota, to je cena skutečně placená nebo která má být zaplacená za zboží, prodané pro vývoz do tuzemska, upravená podle § 75 a 76 za podmínek taxativně stanovených pod písm. a) až d) citovaného ustanovení.

Podle § 75 odst. 1 písm. e) celního zákona se při určení celní hodnoty podle § 66 připočtou k ceně skutečně placené nebo ceně, která má být za dovezené zboží zaplacená, náklady dopravy, nejsou-li zahrnuty v ceně skutečně placené nebo která má být zaplacená. Podle odst. 5 citovaného ustanovení stanoví ministerstvo vyhláškou způsob určování nákladů dopravy uvedených v odstavci 1 písm. e).

Podle § 68 odst. 1 celního zákona nemůže-li být celní hodnota dováženého zboží určena podle § 66, je celní hodnotou převodní hodnota stejného zboží prodáváného pro vývoz do tuzemska a vyváženého ve stejnou nebo skoro stejnou dobu jako zboží prodaného za stejných podmínek obchodu a v podstatě ve stejném množství jako zboží, které je hodnoceno.

Podle § 17 písm. a) vyhlášky č. 135/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení celního zákona, neprokáže-li deklarant skutečnou výši nákladů na dopravu dováženého zboží na místo, kde toto zboží vstupuje do tuzemska, určí je celní úřad a je-li zboží dopravováno stejným dopravním prostředkem do místa v tuzemsku, které je za místem vstupu do tuzemska, oceňují se náklady na dopravu v poměru ke vzdálenosti v zahraničí a v tuzemsku.

Jak vyplývá ze správního spisu, stěžovatel neprokázal celnímu úřadu, zda celní hodnota zboží, o níž měl celní úřad pochybnosti, zahrnuje i přepravní náklady zaplacené za dopravu do místa vykládky zboží. Celním úřadem byl proto následně vyzván k předložení důkazů v tomto směru a poučen o tom, že jestliže ve stanovené lhůtě tyto nenabídne, nemůže být celní hodnota určena podle § 66 a 67 celního zákona. Stěžovatel výslovně uvedl, že důkaz nemůže nabídnout a souhlasí s postupem dle § 68 celního zákona. Celní úřad přistoupil k určení celní hodnoty podle ust. § 68 celního zákona a jako podklad pro určení celní hodnoty použil fakturu č. 194, neboť v tomto dovozním případě se jednalo o stejné zboží, od stejného prodávajícího, stejné množství a dovážené ve stejnou dobu. Stěžovatel nebyl schopen prokázat členění nákladů na dopravu, vyplývajících z protokolu o jednání ze dne 8. 1. 1998 Ministerstva financí Itálie, celního oddělení, hlavní celnice, v poměru ke vzdálenosti v zahraničí a v tuzemsku, proto celní úřad určil výši nákladů na dopravu podle § 17 písm. a) vyhl. č. 135/1998 Sb. Jakákoliv polemika stěžovatele je tedy za daného stavu právně irelevantní, protože byly splněny zákonné podmínky pro postup, který celní orgány zvolily, tj. určení výše nákladů na dopravu dováženého zboží podle § 17 písm. a) vyhlášky č. 135/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení celního zákona, když stěžovatel, který vystupoval jako deklarant, neprokázal skutečnou výši těchto nákladů.

Všechny námitky stěžovatele se týkají tvrzené nepřiměřeně stanovené výše nákladů na dopravu dováženého zboží, ke které měl možnost v celním řízení důkazy nabídnout, avšak této možnosti s důsledky z toho vyplývajících se vzdal. Nejvyšší správní soud připomíná, že jak řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, tak řízení o kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu, má charakter řízení přezkumného a nemůže nahrazovat nedostatek

procesní aktivity v příslušném, tj. v daném případě celním řízení, zejména, když s jejím nedostatkem spojuje právní předpis možnost kontumačního rozhodnutí správního orgánu.

Z uvedených důvodů proto tyto námitky uplatněné, ať již v řízení před soudem či v řízení o kasační stížnosti proti napadenému rozsudku, nelze shledat důvodnými.

Pokud stěžovatel namítal, že krajský soud nezdůvodnil, proč náklady na dopravu byly stanoveny ve čtyřnásobné výši oproti obvyklým nákladům, pak Nejvyšší správní soud odkazuje na předchozí úvahy, když z napadeného rozsudku je zřejmé, proč a z jakých důvodů krajský soud shledal rozhodnutí celního ředitelství přezkoumatelným a řádně odůvodněným.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 cit. zákona, podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a celnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. srpna 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu